

Радянський ШЕХАТОТ

ОРГАН ЦАРКОМУ,
РЕКТОРАТУ,
ПРОФСПІЛКОВИХ КОМПІТЕТІВ
ТА КОМПІТЕТУ ЛЕСМУ
ІВАНО-ФРАНКІВСЬКОГО
ДЕРЖАВНОГО
ПЕДАГОГІЧНОГО ІНСТИТУТУ
ІМЕНІ В. СТЕФАНІКА

Газета заснована 30
вересня 1988 року.

19 ВЕРЕСНЯ 1989 р.

№ 28 (40)

■ **НОВІ ЗАКОНОПРОЕКТИ: ДУМКИ І ПРОПОЗИЦІЇ**

Обличчям до правди

Раніше ці факти замовчувалися або говорили про них, боячись ярликів різних «ізмів», пошепки. Вперше на повний голос про становище національних мов, про звуження їх вживання у різних сферах суспільного життя заявили, на жаль, не партійні і радянські працівники, а письменники, зокрема, Ч. Айтматов, О. Адамович, О. Гончар, Д. Павличко та багато інших. На сторінках засобів масової інформації, в теле- і радіо-передачах почали все частіше називатися тривожні факти: у повсякденні роки в ряді крупних міст України, таких, як Харків, Донецьк, Ворошиловград, не залишалося жодної, або вкрай малому випадку одна-дві українські школи. На певному етапі цими процесами слабо управляли, або не бажали бачити даних проблем міністерство народної освіти, місцеві Ради народних депутатів.

Партійними, радянськими органами, творчою інтелігенцією, громадськістю критично оцінена ситуація, що склалася із українською, іншими національними мовами в республіці. Днями у пресі опубліковано проект Закону УРСР «Про мови в Україні» РСР», що активно обговорюється і на Прикарпатті, у тому числі й у трьох вузах нашого міста.

Українській мові надається статус державності. Це

означає розширення її суспільних і культурних функцій, вирішення необхідних для цього матеріально-технічних, кадрових, педагогічних чи інших питань, заохочення і допомога у вивченні місцевої мови представниками інших національностей.

Одночасно Українська РСР, підкреслюється у проекті Закону, забезпечує вільне користування російською мовою, як мовою міжнаціонального спілкування народів Союзу РСР. У статті 25 зазначено, що у республіці навчання і виховна робота у вузах здійснюється державною мовою. Разом з тим можуть створюватися групи з російською мовою навчання для громадян інших союзних республік, а також іноземних громадян.

Ряд статей проекту, на мою думку, потребує доповнень і уточнень. Так, стаття 24 допускає звільнення від вивчення державної мови, а в статті 26 згадується абітурієнти, що не атестовані з української мови, було б доцільно чітко обґрунтувати, і не лише в інструкціях, які, як показує минула практика, часто можна обходити, ті випадки, коли це можливо, вивести відповідні положення на обговорення громадськості.

Бажано також вказати, якими критеріями і хто конкретно визначатиме ме-

жі проживання на даній території національної меншості.

Варто подумати і над таким питанням. Скажімо, в ряді національних шкіл, що є в республіці (угорських, молдавських, польських) учні вивчатимуть чотири мови — національну, державну, російську та іноземну. Ім, крім письмового твору, можна дозволити при вступі до вузу й інші форми екзамену з української мови, наприклад, переказ, диктант.

Слід, мабуть, переглянути і строки введення в дію окремих статей Закону. Десять років — надто багато часу для вступу в дію, як це пропонується, шести надзвичайно важливих статей.

Немало гострих питань, які висувалися самим ходом розвитку нації і народності, довгий час у нашій країні не знаходили своєчасного розв'язання. Це невідомо призводить до громадської незадоволеності, яка набуває часом конфліктного характеру. Перебудова, гласність висвітлили ці проблеми, йде активний пошук шляхів їх вирішення. Проект нового Закону УРСР про мови цьому яскраве свідчення.

М. ФІГЛЕВСЬКИЙ.
Завідувач кафедри наукового атеїзму, етики і естетики, кандидат філософських наук.

■ **ЛЮДИ НАШОГО ІНСТИТУТУ**

Оксана ТАШАК — п'ятикурсниця музично-педагогічного факультету, відмінниця навчання. За скромність, ввічливість, лагідну вдачу поважають її і колеги-студенти, і викладачі факультету.

Фото В. Боб'яка.

Відвертий діалог

З ініціативи комсомольського бюро на історичному факультеті відбулася зустріч з представниками обласної організації народного руху України за перебудову. На розмову зі студентами прийшли голова міського культурно-наукового товариства «Рух», член координаційної ради обласної організації НРУ Маркіян Чучук та член товариства «Рух», доцент кафедри наукового атеїзму, етики і естетики Володимир Шатохін. Обоє вони — делегати установчого з'їзду НРУ, що відбувся нещодавно у Києві.

Зустріч проходила у формі жвавого діалогу, де предметом обговорення стали гострожиттєві проблеми, що хвилюють сьогодні кожну радянську людину. На початку розмови М. Чучук познайомив присутніх з тими питаннями, які взялося вирішувати у місті науково-культурне товариство «Рух», дав свою оцінку суспільно-політичній обстановці в обласному центрі, розповів про ті основні завдання, які ставить перед собою «Рух» та НРУ. Друга частина виступу М. Чучука стосувалася роботи установчого з'їзду НРУ. Гість коротко познайомив з контингентом делегатів, що були присутні на з'їзді, дав чітку оцінку його триденної роботи, зазначивши, що результати його могли бути більш конструктивними і вагомими, якби делегатам не завважала надмірна емоційність. Однак, з'їзд, на його думку, зумів провести у своїх численних резолюціях основні ідеї, що стосуються політичного та економічного плюралізму, ліквідації монополії на владу, надання українській мові статусу державної, повернення національної символіки та інш.

Своїми критичними зауваженнями щодо роботи установчого з'їзду НРУ поділився з присутніми В. Шатохін. Найбільшим недоліком в організації НРУ, на думку виступаючого, є те, що «рухівці» не змогли залучити інтелектуальні сили суспільства.

Гості відповіли на численні запитання студентів та викладачів, і діалог цей, як вже говорилося, проходив надзвичайно зацікавлено і по-емційно.

Н. АРКАДЬЄВА.

Правомірність очевидна

Опублікований у пресі проект платформи ЦК КПРС «Національна політика партії в сучасних умовах» чітко дає нам зрозуміти, що партія прийшла до висновку про необхідність радикальних перетворень у радянській федерації. Передумовою міцності її є повна добровільність об'єднання республік в одну союзна державу, в якій кожна з них зберігає самостійність і бере участь у прийнятті спільних рішень.

Проте з'явилися люди, які розглядають даний проект вже як догмат, істину в останній інстанції, і, наголошуючи на добровільності входження в Союз РСР, «забувають» про наявність 72-ї статті Конституції СРСР: «За кожною союзною республікою зберігається право вільного виходу з СРСР». Саме ця стаття була внесена до проекту Конституції на вимогу Володимира Ілліча Леніна. З огляду на останні свої листівки Ілліч зазначав: «...свобода виходу з союзу».

якою ми оправдовуємо себе, виявиться пустим папірцем, нездатним захистити російських іногородців від навали тієї істинної руської людини, великороса-шовініста, по суті, негідника, а насильника, яким є типовий російський бюрократ. Немає сумніву, що мізерний процент радянських і радянських робітників буде тонути в цьому морі шовіністичної великоруської шоввалі, як муха у молоці.

...Треба запровадити якнайсуворіше правила відносно вживання національної мови в іонаціональних республіках, які входять до нашого союзу, і перевірити ці правила особливо ретельно. Немає сумніву, що під приводом єдності залізничної служби, під приводом єдності фінансової і т. п. у нас, при сучасному нашому апараті, проникатиме маса зловживань істинно руського характеру. ...Тут потрібен буде детальний кодекс, який можуть скласти скільки-не-

будь успішно тільки націоналі, які живуть у даній республіці. Причому не слід зарікатися наперед ні в якому разі від того, щоб в результаті всієї цієї роботи повернутися на наступному з'їзді Рад назад, тобто залишити союз радянських соціалістичних республік тільки у відношенні військового і дипломатичного, а в усіх інших відношеннях відновити повну самостійність окремих наркоматів».

Отже, питання про можливість виходу республік зі складу СРСР правомірне не тільки юридично, але й з точки зору марксистсько-ленінського вчення. І вирішувати це питання, якщо воно постане, повинне все населення даної республіки шляхом референдуму. І будь-яке втручання негромадян цієї республіки може розцінюватися як відстоювання шовіністичних позицій.

О. ТОМИН-ГУЦУЛЯК.
Студент філологічного факультету.

Підсумки третього навчального

Минулого вівторка в актовому залі інституту відбулася підсумкова конференція з питань участі студентів у третьому навчальному семестрі літа-89. Із вступним словом до присутніх звернувся ректор інституту, професор В. І. Кононенко, який наголосив, що участь вузу в експерименті по включенню літніх місяців у навчально-виховний процес дала свої позитивні результати. Робота студентів у піонерських таборах виявилася хорошою практичною підмогою для майбутніх педагогів.

З повідомленням про роботу студентських педагогів у піонерських таборах виступив завідувач кафедри теорії і методики піонерської та комсомольської роботи Ю. М. Томин. Активну участь в обговоренні підсумків третього навчального семестру взяли завідувачий кафедрою педагогіки і психології В. Д. Хрущ, завідувач відділом культури обласної організації О. П. Шеремета, старші піонервожати

таборів «Зірка» (с. Микуличин) і «Восток» (Московська обл.), студенти історичного факультету Т. Парфан та В. Даниловський, методист піонерського табору «Промінь» (м. Яремча), асистент кафедри педагогіки і психології І. В. Сулятицький. З пропозицією опублікування у газеті «Радянський педагог» проекту положення про студентські педагогічні виступи секретар комітету комсомолу інституту О. Сангуля.

На проблемах підготовки студентів до роботи з дітьми у літній період зупинилася у своєму виступі начальник піонерського табору ім. Ю. Гагаріна (Чернівецька обл.) Л. В. Павликівська. Вона висловила також подяку тим, хто працював у цьому таборі, і оголосила, що кращі нагороджені грошовими преміями. За активну роботу у таборах, до речі, значна частина студентів нагороджена грошовими преміями. Багато хто відзначений Почесними грамотами обкомкомсомолу та значками

Центральної ради Всесоюзної піонерської організації за активну роботу з дітьми. Ці нагороди вручила учасникам третього навчального секретар обкому комсомолу Л. Бережницька.

Підсумкова конференція зробила єдиний висновок: педагогічний заїгн — краща форма організації педагогічного колективу у піонерському таборі. Однак існує ряд проблем, які до початку наступного третього семестру варто відпрацювати і вирішити. Зокрема, потрібна чітка система підготовки студентів до роботи, до одного знаменника повинні бути зведені принципи комплектації педагогів; потребує чіткої системи й підбір кваліфікованих методистів і визначення їх статусу у таборі; сковає роботу надмірна опіка контролюючих органів, паперовість, регламентація дій тощо — одним словом, те, що негативно позначається на роботі педагогів.

М. СОЯ.
Доцент кафедри ТМПКР.

В сучасних межах Івано-Франківської області в період панування буржуазно-поміщицької Польщі (1919—1939 рр.) було створено два окружні комітети КПЗУ та КСМЗУ (у Станіславі і Коломиї), три повітових комітети, а в 60 населених пунктах постійно і активно діяли в умовах підпілля і конспірації комуністичні та комсомольські організації.

Ніколи не зітруться з пам'яті покоління імена революціонерів-героїв Степана Мельничука, Петра Шеремети, Василя Корбутяка, Сосонта Букатчука, Михайла Бойчука, Августина Євчука, братів Петра, Василя і Дмитра Майданських і багатьох інших, які своєю стійкістю і мужністю запалювали трудящих до класової політичної боротьби.

У післявоєнні роки на їх честь, а також на місця визначних подій революційної боротьби Прикарпаття встановлено близько 50 пам'ятників, меморіальних дощок і пам'ятних знаків, створено музеї. Чимало їх в самому Івано-Франківську. На площі імені А. Міцкевича вперше на Прикарпатті демонстранти підняли 13 листопада 1905 року червоний прапор. Площа була місцем постійних політичних виступів робітників, зокрема маніфестації трудящих на підтримку першої російської революції 1905 року. Ця подія знайшла відображення у пам'ятному знаку, який встановлено на фасаді обласної дитячої бібліотеки.

Будинок по вулиці Карла Маркса, 18 в обласному центрі, як пам'ятку історії, добре знають і жителі міста, і його гості. Тут у 1959 р. на честь 40-річчя заснування КПЗУ поряд з пам'ятною дошкою Т. Г. Шевченку, яка встановлена у 1914 р. з нагоди святкування 100-річчя з дня на-

ДО 50-РІЧЧЯ ВОЗЗ'ЄДНАННЯ ЗАХІДНОЇ УКРАЇНИ З РАДЯНСЬКОЮ УКРАЇНОЮ

родження Кобзаря, було урочисто відкрито пам'ятний знак. На мармуровій плиті викарбувані слова: «В цьому будинку в лютому 1919 року відбулася перша конференція Комуністичної партії Східної Галичини, яка поклала початок існуванню КПЗУ». Ця важлива подія в історії

КПСГ на чолі з секретарем К. М. Савричем. В Івано-Франківську (вул. Шевченка, 44) зберігся колишній будинок гімназії, де з 1905 р. навчався К. М. Саврич. У 1987 році на ньому встановлено на честь комуніста художньо-меморіальну дошку.

На території Залізничної

програмою класової боротьби за соціальне і національне визволення,

Трудящі Прикарпаття добре знають і шанують також Івана Миколайовича Сірка. На будинку № 117 «а» по вул. Пушкіна в Івано-Франківську, де останні роки життя він проживав, встановлено дошку з

У 1967 році в Івано-Франківську на початку вулиці імені Степана Мельничука встановлено пам'ятник на його честь (нині він перенесений на вул. Галицьку). За пам'ятник «Нескорений», який встановлено в обласному центрі у 1968 р., автору, скульптору Петру Кулику присвоє-

ЖИВА ПАМ'ЯТЬ ПРО ГЕРОІВ

революційного руху трудящих західноукраїнських земель сприяв Великий Жовтень, зростання політичної свідомості робітничого класу і трудового селянства в результаті поширення в маси марксистсько-ленінського вчення і досвіду більшовиків Росії та України.

Значну допомогу в розвитку комуністичного руху в Галичині надавали РКП(б) і КП(б)У. Основне організаційне ядро по скликанню конференції склали комуністи-галичани, зокрема, уродженець села Кінашів Галицького району Засиль Петрович Сірко та уродженець села Кукільниці цього ж району Карло Максимович Саврич (Максимович), які прибули на початку 1919 р. у Станіславі з Країни Рад.

У ході підготовки першої конференції КПСГ, що мала значення з'їзду, Карло Саврич веде активну комуністичну діяльність, зокрема, серед трудового селянства. В найближчому до Станіслава селі Опришівцях К. Саврич створює першу на Прикарпатті сільську комуністичну групу.

На першій конференції галицьких комуністів у Станіславі було обрано ЦК

площі у 70-х роках після тривалих пошуків ветерани революційного руху знайшли будинок № 11, в якому 23 жовтня 1921 року було засновано КСМЗУ, про що свідчить тепер меморіальний знак.

У 1919 р. при ЦК КПСГ з метою об'єднання розрізнених молодіжних демократичних організацій та спрямування їх діяльності було створено відділ роботи серед молоді і тимчасовий ЦК Комуністичної спілки молоді на чолі з секретарем Іваном Вантухом, який підготував скликання крайової комсомольської конференції. Вона відбулася нелегально у Станіславі 23 жовтня 1921 р. У її роботі взяли участь делегати комуністичних молодіжних організацій Львова, Станіслава, Дрогобича, Рогатина, Перемишля, Радехова. На цій конференції, яка відіграла роль організаційного з'їзду, було прийнято Статут КСМСГ (з 1923 р. — КСМЗУ) і резолюцію, яка вказувала на основні завдання комсомолу в підпільній революційній боротьбі та мобілізацію всієї трудящої молоді за возз'єднання з Радянською Україною. КСМСГ стала політичною організацією, з чіткою

барельєфом І. М. Сірка, на якій викарбувано: «В цьому будинку в квартирі № 17 жив з 16. 03. 1973 р. по 3. 02. 1976 р. Сірко Іван Миколайович — член КПРС з 1919 року, учасник громадянської війни, який боровся за встановлення Радянської влади на західноукраїнських землях, колишній голова Підгаєцького повітового комітету Галревкому, колишній перший секретар Молдавського обкому КП(б)У. Тут він написав свої спогади про революційну і партійну діяльність, які опубліковані у видавництві «Карпати» під назвою «Ті незабутні роки».

У січні 1924 р. І. М. Сірко провадив у Москві в останню путь В. І. Леніна. В спогадах «Через усі літа» він, делегат II Всеукраїнського з'їзду Рад, написав: «Я був серед тисяч робітників, селян, солдат, які зустрічали на вокзалі траурний поїзд, а потім разом з іншими делегатами з'їзду ніс почесну варту біля труни з тілом В. І. Леніна. І згадалися у ті хвилини тяжкого горя наші зелені Карпати, галицькі міста і села, які чекали визволення з-під панського гніту...».

но премію газети «Правда України»...

Сотні юнаків з Прикарпаття влилися до лав Червоної Армії і захищали молоді Країну Рад. Саме на фронтах громадянської війни гартувалася мужність і воля багатьох молодих революціонерів — майбутніх учасників активної боротьби на західноукраїнських землях. У рядах Першої кінної армії під командуванням С. Будьонного пройшов перше бойове хрещення уродженець села Пукова Рогатинського району Петро Шеремета. Трохи раніше, у 1919 р., молодий комуніст з села П'ядики Коломийського району Степан Мельничук та його односельчанин Андрій Баб'як (письменник Мирослав Ірчан) привели до Червоної Армії полк галицьких стрільців. Так на шляхах громадянської війни зустрілися майбутні керівники «Червоної дванадцятки». Їх було всього дванадцять галицьких червоних повстанців, які не могли миритися з тим, що західноукраїнські землі окуповані панською Польщею. Вони перейшли кордон під Кудринцями і ступили на поневолену землю.

Спочатку партизани при

підтримці селян розправлялися з поміщиками сіл Заліщицького повіту, але незабаром польські окупаційні власті направили проти них карні загони. В нерівному бою поранені керівники загону Степан Мельничук і Петро Шеремета були схоплені жандармами і ув'язнені в Чортківську політичну тюрму, де в листопаді 1922 р. за вироком військово-польового суду їх розстріляли. На страту вони йшли, співаючи «Інтернаціонал».

Польські буржуазні газети під час слідства і суду прагнули переконати трудящих, що партизани — звичайні розбійники, а одна із буржуазних газет помістила фото молодої людини в кайданах. Це був Степан Мельничук.

Орган ЦК КПСГ газета «Наша правда» писала 2 грудня 1922 року з приводу страти героїв: «...Ми всі, робітники і селяни, клонимо голови перед ними і гордимось ними, і впевнені ми, що недалеко той час, коли Вашим незамітним могилам поклоняться мільйони, та червоними прапорами вкриють сирі чортківську землю».

Це були пророчі слова. Трудящі західноукраїнських земель свято шанують пам'ятки керівникам партизанського загону, який увійшов в історію під назвою «Червона дванадцятка». Восени 1967 року вперше на могилу приїхали учні Пуківської середньої школи Рогатинського району — земляки Петра Шеремети. На багатолюдному мітингу виступила сестра героя.

Б. ГАВРИЛІВ.
Завідувач народним музеєм освіти Прикарпаття.

(Далі буде).

РЕПЛИКА

Хто відповідь за дерева?

Екологічні проблеми останнім часом дуже загострилися. І не дивно, адже повсюдно виявляють свої права хімічні та інші небезпечні підприємства, горить бензин, нафта тощо. Як наслідок, хвороби, потворності у дітей, пониження працездатності і т. п. Але по-справжньому ми зрозуміли це тільки зараз. Тепер ми знаємо, що знищуючи природу, вкорочуємо віку собі. Проте, як виявилось, не кожен усвідомлює ці елементарні речі.

Кілька місяців тому на центральному подвір'ї нашого інституту було зрубано два розкішних і цілком здорових ясени. Пояснень з цього приводу ніхто нікому не давав. Тільки ходили по інституту чутки, що, мовляв, потрібна студентам широка площа. Для чого? А для того, щоб було де зібратись на урочисту лінійку чи тому подібне. Хоча, гадаємо, кілька квадратних метрів, що звільнилися після вирубки істотного виграшу в площі не дали. Це можна було б зрозуміти і не знищуючи ці дерева. Але ініціатори цієї справи в такі прості підрахунки не вдавалися. Як і не врахували, що в жаркий день тепер не відпочити в тіні кристалічних гігантів. А загазоване повітря, що долинає з вулиці, вже як слід не очищать зелені легені інституту.

Днями біля корпусу нашого вузу по вул. Шевченка зрубано ще два дерева. Кому вони заважали?

Як ми знаємо, за таке екологічне варварство в цивілізованих країнах віддають під суд. Там — це злочин. А як кваліфікувати цей вчинок у нас?

На території інституту і біля нього ще залишилось кільканадцять дерев. Судячи з попередніх подій, ми зрозуміли, що і вони під загрозою.

І ще. Скверик біля центрального входу в вуз з вул. Пушкіна обгородили. Але як слід не продумали проходи у паркані. Тепер, щоб зайти в інститут, треба йти зайвих сто метрів по засмерділій вихлопами вулиці. Одночасно із огорожею проклали бетонну доріжку через газон до спортзалу. Але тепер вона виявилась непотрібною. Бо через нововстановлений паркан поміялися маршрути студентів. Зараз майбутні педагоги протоптують стежку поруч...

Ми просимо роз'яснити: хто відповідає за всі ці екологічні безчинства? І які заходи збирається вжити адміністрація, щоб покарати винуватців?

М. ПОЧИНОК, Н. МЕЛЬНИК, М. ІВАСИШИН.
Студенти четвертого, п'ятого курсів фізико-математичного факультету. Всього 40 підписів.

МОЛОДІЖНЕ ДОЗВІЛЛЯ

Вам і не снилось

І от почалося нелегке життя першокурсників музично-педагогічного факультету. Все як у відомій арії «Фігаро тут, Фігаро там». Встигають майже все. Наприклад: за п'ять хвилин перерви пообідати, вивчити сольфеджіо і виробити масу проблем. Во-

ДЛЯ ВАС, СТУДЕНТИ

Запрошуємо на конкурс!

У цьому році клубу міжвузівської дружби Ровенського державного педагогічного інституту виповнюється 20 років. У рамках святкування ювілею з 12 по 15 жовтня буде проходити II міжвузівський фестиваль самодіяльної творчості «Я і гітара». Програма цього фестивалю

ни вже не бояться, заснувши на лекції, впасти з аудиторної лави, навчилися здалека пізнавати декана по ході. Їх легко розпізнати серед багатьох. По-перше, вони скрізь співають, по-друге, їх ясні очі свіяться творчою музичною наснагою і палким праг-

ненням вчитися, вчитися, вчитися...

А нещодавно в їх житті відбулася така подія! Із «зеленки» вони перетворилися на справжніх студентів, хоча і кажуть, що це трапляється тільки після першої сесії. Але вони пройшли справжнє бойове, чи то пак музичне, хрещення.

Почесну місію посвяти першокурсників у студентів взяли на себе три великі Магістри. Під склепінням величного залу інститутської ідальни урочисто лунали слова священної для кожного музедівця клятви «О рики-тики-тумба...». Кожен із щасливих обранців долі пережив хвилюючу мить споживання чарівного еліксиру для підтримки студентських сил — манної каші, а також, як наймолодшим у студентській сім'ї, їм були вручені цінні подарунки на добру згадку — пустушки. Урочистості завершили танці, танці, танці...

лісти, дуети, тріо, квартети, вокальні ансамблі, які виконують свої пісні під акомпанемент гітари. Репертуар кожного виконавця (чи колективу) повинен складатися не менше, ніж з трьох пісень різних жанрів. Переможців конкурсу чекають цінні призи.

Запрошення на конкурс надійшло. Комітет комсомолу інституту чекає ваших заявок, дорогі стефанівці!

На знімках — фрагменти святкового вечора на музично-педагогічному факультеті, студенти якого щиро дякують за допомогу студентському клубу.

Магістр II Препітіанда (Наш спец. кор.).

ОГОЛОШЕННЯ

Якщо ви бажаєте завжди бути в гарній фізичній формі, мати гнучке та струнке тіло, відчувати багатство та пластику людських рухів і найголовніше — брати участь у захоплюючих виставах:

Вас запрошує театр пантоміми «Грань».

Репетиції проводяться кожного понеділка, середина п'ятниці, о 19 год. в приміщенні актового залу. Запрошуються всі бажаючі!

У ПРОФКОМІ ІНСТИТУТУ

Пропонуємо кандидатів

Через два тижні (4. 10. 89) відбудеться звітно-виборна конференція працівників інституту. На ній буде повністю переобиратися весь склад профспілкового комітету і обиратиметься голова профкому. Вже в квітні-травні цього року на звітно-виборних зборах профспілкових груп і бюро було висунуто кандидатів до органів профспілкового управління вузу. Ми подаємо їх список. Алеказаний перелік ще не остаточний. Тому пропонуємо доповнювати його новими кандидатурами.

СПИСОК

кандидатів у члени профкому інституту:

1. І. А. Климишин — професор кафедри фізики.
2. М. А. Рувінський — доцент кафедри фізики.
3. Л. В. Андрущук — асистент кафедри німецької мови.
4. М. М. Антонович — доцент кафедри німецької мови.
5. Я. Т. Билиця — доцент кафедри німецької мови.

6. І. М. Саранчук — асистент кафедри образотворчого мистецтва.
7. П. О. Ласійчук — головний лікар профілакторію «Здоров'я».
8. Г. Г. Чикирис — концертмейстер.
9. М. А. Єлтицова — концертмейстер.
10. Т. О. Деменів — доцент кафедри природничо-математичних дисциплін.
11. О. М. Цівкач — асистент кафедри російської та зарубіжної літератури.
12. С. І. Дудяк — лаборант кафедри української літератури.
13. І. Т. Кочкін — асистент кафедри загальної історії.
14. І. Я. Артиш — доцент кафедри ТМПКР.
15. І. В. Пендзей — старший викладач кафедри загальної історії.
16. М. В. Кугутяк — доцент кафедри історії СРСР і УРСР.
17. Л. В. Борисевич — завкабінетом етики і естетики.
18. А. В. Рубліков — асистент кафедри політекономії.

Знайомтесь: студент другого курсу художньо-графічного факультету Михайло ХРИСТАН. Хлопець виявляє хороші знання дисциплін, які викладаються, а у вільний від занять час, як, зрештою, чимало його друзів, працює у майстерні. Наш фотооб'єктив зафіксував Михайла саме тут: хлопець виготовляє дерев'яний, карніз, та робить це не бездушно, а докладає багато старань і творчості.

Фото В. Боб'яка.

ЦІКАВЕ ІНТЕРВ'Ю

Подорож за океан

— В основному, емігранти так званої останньої хвилі. Це також наші землячки, які походили заміж за перуанських громадян.

Непросто склалася їх доля в цій далекій країні. Велика відстань від своїх рідних, своєрідні звичаї, характерні для перуанців, не могли не відбитися на їх настроях. Скажімо, колишня киянка Ганна Лисенко розповіла мені, що землячки, в силу можливості, зустрічаються в будинку дружки, щоб поділитися радіощами, обмінятися порадами, чи й просто поспілкуватися рідною мовою.

З їх розповідей я дізнався про проблеми, які турбують наших землячок. Це складність у навчанні своїх дітей українською чи російською мовою, оскільки немає спеціальних підручників. Турбує й те, що матеріальне становище не дозволяє їм хоча б раз в один-два роки відвідати свою Батьківщину.

Крім розмов з колишніми співвітчизниками, мені багато доводилося виступати й перед корінними перуанцями. Дуже цікавляться вони нашою перебуваючою. І симпатизують СРСР. Особливо ті, що у нас вчилися. Газети з Радянського Союзу сюди поступають не завжди регулярно, та й із запізненням, тому їх цікавить кожне свіже слово про нашу країну. Під час нашого візиту відбувався З'їзд народних депутатів СРСР. Навіть ті короткі повідомлення про його суть, сам хід невимовно радували жителів цієї гірської країни. Аж чимало з них мріє про соціалізм на їхній Батьківщині. Вони знають про його деформації в СРСР. Але в кінцевому рахунку розуміють, що соціалізм — це гуманний і притаманний людській природі лад, і наша перебудова підтвердження тому...

— Як ваше враження від самої країни?

— Живуть доволі бідно. Перу вважається серед американських країн чи не найслабшою у всіх відношеннях, як економічних, так і соціальних. За свідченням самого президента країни, більша частина перуанців взагалі не знає, що таке благополуччя.

Мені доводилося їздити по країні, проїжджати через індіанські селища. Враження дуже сумне. Так-сяк зліплени із глини хатки. На 150—200 подібних мазанок 2—3 побілені. Рівень цивілізації ще з минулого сторіччя. Нічого дивуватись, індіанці в основному працюють на найбільш низькооплачуваних роботах. І це при тому, що середній рівень доходів в країні й без того низький.

До речі, подібне становище є однією з причин спалахів тероризму в Перу. Я маю на увазі стосунки між так званими білими і кольоровими. Річ у тім, що з розвитком економіки корінне населення, що рані-

же відверто пригноблювалось, залишилося на обочині ділового життя. Аж в нього не було бази для розвитку. А білі пришельці мали змогу активно розвивати свої підприємства, банки тощо. Через те між двома расами виникла така різка майнова нерівність. І вже саме багатство тут асоціюється із білою шкірою. Тому, власне, й важко стверджувати, що є причиною тероризму: расові корені, чи класові.

— Що залишилось від давньої цивілізації цієї країни?

— На жаль, тільки руїни. Хоча раніше тут цивілізація була значно вища, ніж у Європі. Яскравим свідченням моїх слів є фортеця Мача Піка. Ця грандіозна архітектурна споруда розташована високо в горах. Вчені ще досі б'ються над загадкою її побудови. Аж не навть за допомогою сучасних технологій дуже складно звести таку будівлю в горах.

Вражає в Перу все: дінні та вирізані з дерева фігури місцевих індіанців, танці, оригінальні звичаї тубільних племен. Та й сама природа тут надзвичайно красива. Гірські краєвиди чарують око, вихитропліна рослинність і химерний тваринний світ.

І все ж, скільки б тут не було екзотики, вона не може приховати жахливі злидні місцевого люду. Які, крім всього, загострюють величезні державні борги.

— Останнє, напевно, серйозно позначиться на розвитку основних соціальних програм?

— Я не дуже заглиблювався в це питання. Але скажу, що, наприклад, психіатричної допомоги тут не надають. Божевільні вільно ходять по вулицях навіть столиці.

Децю детальніше я познайомився з системою освіти у цій країні. Мені вдалося побувати у кількох школах, де вивчається російська мова. Розповіді про одну. Вона приватна (я не зустрічав тут державних закладів освіти). Для неї орендується двоповерхове приміщення. Класи маленькі. Учні сидять за простими одномісними партами. Вона вважається непоганою школою. А трапляється, що діти в подібних закладах сидять на долівці і практично ніяких навчальних пристосувань не мають. Є, звичайно, і навчальні заклади вищого гатунку.

— Але можна сподіватись, що соціальна ситуація в країні буде йти наліпше?

— Думаю, що так. В Перу сильні профспілки. За час, що ми тут перебували, бачили не одну демонстрацію. Видно, що люди борються за свої права. Та й, крім того, промисловість країни розвивається доволі швидкими темпами.

Інтерв'ю взяв

О. ОЛЕКСЮК.

КНИГИ ВИКЛАДАЧІВ ІНСТИТУТУ

Творчий успіх науковця

Досі доцента В. Г. Матвіїшина студенти знали як автора підручників французької мови для меді інституту менше — як літературознавця. Поява його монографії «Українсько-французькі зв'язки XIX — початку XX ст.» (Львів: «Вища школа» при ЛДУ, 1989. — 166 стор.) розкрила ще одну його грань — вміння розшукати і опрацювати літературні явища, з окремих камінців створити цілісну літературну «мозаїку».

Рецензована праця складається із вступу, трьох розділів, висновків та іменного покажчика. У першому розділі «З історії сприйняття французької літератури на Україні» В. Г. Матвіїшин вважає, що початок знайомства на Україні з французькою мовою датується 1753 роком, коли її введено у Києво-Могилянській академії. А поява творів французьких драматургів, передусім Ж.-Б. Мольєра, на думку дослідника, сприяла «виробленню української літературної мови» (мається на увазі переклади В. Самійленка і Б. та М. Грінченків) і «збагаченню української драматургії новими темами, ідеями, формами і художніми засобами». До цих цінних матеріалів хочемо додати, що «якось Литвинова переробила Мольєрівського «Лікаря по неволі» українською мовою», але царська цензура заборонила п'єсу («Культура і побут». — 1926 — № 22). В «Письмах к издателю» (1816) Г. Квітка-Основ'яненко називає свого героя Фалалея по-французьки Фалурданом, що, як думають дослідники, має нагадувати Журдена із комедії Мольєра «Міщанин у дворянстві». А західноукраїнський поет А. Могильницький у вірші «Ученим членам руської Матиці (Нового року 1849)» чомусь виступає проти схильня перекладами з Бальзака. А далі В. Г. Матвіїшин на багатому матеріалі розкрив тему «Французька література в оцінці Т. Г. Шевченка».

Другий розділ має заголовок «Революційно-демократична поезія Франції в українських перекладах і критиці», у першому підрозділі якого розглядається «Літературна доля пісень П.-Ж. Беранже на Україні». В. Г. Матвіїшин звернув увагу на те, що його вірші на Україні були популярні у російських перекладах В. Курочкіна і навіть перший український переклад появився за його версією. Під час навчання у Київському університеті М. Лисенко брав участь у літературно-музичних вечорах, у програму яких входили і «вірші Беранже (в перекладах Курочкіна)». (Див. М. В. Лисенко у спогадах сучасників. — К., 1968). Очевидно, на основі його російських перекладів віршів французького автора І. Нечуй-Левицький у 1871 р. писав, що «Беранже своїми піснями вніс у французьку літературу народний дух». (Зібрання творів. — К., 1968. — Т. 10). Доцент В. Матвіїшин справедливо відзначив переклади В. Самійленка пісень Беранже, що часто передруковувалися у різних виданнях. Їх високо оцінили М. Зеров і М. Рильський.

Другий підрозділ своєї праці В. Г. Матвіїшин присвятив «Українським інтерпретаціям творів В. Гюго». Дослідник майже з висхідною повнотою розповів про всі спроби познайомити українського читача з його творчістю, вказав на місце французького письменника в українському літературному житті XIX — поч. XX ст., особливо підкресливши роль І. Франка і Лесі Українки у перекладанні творів В. Гюго та їх вивченні.

Врешті, третій розділ «Французький критичний реалізм і українська література на межі двох епох», складається із трьох підрозділів. У першому з них «Проза Флобера в перекладацькій та критичній діяльності І. Франка» В. Матвіїшин ґрунтовно проаналізував цю сторону багатогранної діяльності Камюра. Попутно дослідник вказав і на роль М. Павлика у

популяризації творів Г. Флобера, співставив популярно протилежні оцінки І. Франка (негативна) і М. Павлика (позитивна) роману «Мадам Боварі». До речі, у відповідь на анкету «Найлучша французька повість?» (Неділя. — 1911 — №№ 29—30) 181 читач вказав саме на цей твір Г. Флобера.

У наступному підрозділі «Сприйняття українськими читачами творчої спадщини Еркмана-Шатріана, Жюльєта Едмона Гонкурів, А. Додє» знайомить читача із рецепцією творів вказаних авторів на Україні. І тут маємо багато цікавих знахідок, вдумливих спостережень. Варто нагадати про перекладене сумнозвісним язичем оповідання А. Додє «Легенда о чоловіці з золотим мозгом». (Галицька Русь. — 1892. — № 68), яке з часом ототожнювалося з І. Франком. Свою монографію про нього С. Єфремов почав із цієї легенди. Як і герой твору А. Додє, Камюра віддавав золото свого мозку рідному народові, віддавши і насильно відірвавши і останній кусок золота разом з кров'ю, від чого він і загинув. Чудова легенда і вдало пристосована до І. Франка.

Третій підрозділ «Е. Золя в перекладах і критиці на Україні» — це, на жаль, скорочений виклад кандидатської дисертації доцента В. Матвіїшина, що, як нам здається, варто видати повністю та окремо.

Як бачимо, праця В. Матвіїшина заслуговує на пильну увагу і добре слово, бо у ній зібраний часто унікальний матеріал, а наш незначний доповнення показують, з якими труднощами зустрівся дослідник при опрацюванні такого багатющого і різноманітного матеріалу. Можна тільки пошкодувати, що таку цінну монографію видано аж тиражем 800 примірників!

В. ПОЛЕК.

Доцент кафедри української літератури.

Влітку цього року з групою радянських туристів у Перу побував професор нашого інституту П. С. Федорчук. Ми попросили його розповісти про свої враження від цієї подорожі.

— Петре Степановичу, з якою метою поїхали наші туристи в таку далеку країну? Сподіваюсь, не тільки знайомитись!

— Думаю, головним для нас був культурний обмін між двома країнами. І, звичайно, зустріч з нашими земляками, яких там чимало. Ажде організувало цю подорож товариство «Родина», яке, власне, займається налагодженням зв'язків із вихідцями з СРСР.

— Хто з вами їздив?

— Відповідно до цілей нашої подорожі групу було вкомплектовано співаками, акторами кіно, театру. Приміром, з нами була народна артистка СРСР В. Васильєва, З. Високовський, відомий нам з давньої телепередачі «Кабачок «13 стільців». Були серед нас і робітники, і колгоспники.

А у зв'язку з тим, що товариство «Родина» підтримує контакти з товариством «Україна», в групу було запрошено трьох представників від УРСР. Я особисто репрезентував наших науковців і обласну організацію «Україна», як голова правління.

— Як проходили ваші зустрічі з земляками?

— У Лімі, столиці Перу, створено своєрідний клуб дружби. Він, як і наші товариства «Родина» та «Україна», займається налагодженням дружніх зв'язків із закордоном. Особливий акцент у цьому клубі робиться на зав'язуванні стосунків із радянськими громадянами. Їх дуже цікавить перша країна соціалізму.

І це було відчутно хоча б по тому, що за кільканадцять днів у Перу нас запрошували сюди двічі. Звичайно, ми намагалися показати їм наше мистецтво. Перед клубівцями і їх гостями виступали практично всі члени нашої делегації. І, судячи з вражень, наші вистави пройшли успішно. Доказом цього був переповнений вщерть просторий зал клубу. У відповідь господарі знайомили нас із своїм фольклором і традиціями. До речі, на ці зустрічі приходило чимало наших земляків.

— Хто це!

В сучасних межах Івано-Франківської області в період панування буржуазно-поміщицької Польщі (1919—1939 рр.) було створено два окружні комітети КПЗУ та КСМЗУ (у Станіславі і Коломиї), три повітових комітети, а в 60 населених пунктах постійно і активно діяли в умовах підпілля і конспірації комуністичні та комсомольські організації.

Ніколи не зітруться з пам'яті покоління імена революціонерів-героїв Степана Мельничука, Петра Шеремети, Василя Корбутяка, Сосонта Букатчука, Михайла Бойчука, Августина Євчука, братів Петра, Василя і Дмитра Майданських і багатьох інших, які своєю стійкістю і мужністю запаливали трудящих до класової політичної боротьби.

У післявоєнні роки на їх честь, а також на місцях визначних подій революційної боротьби Прикарпаття встановлено близько 50 пам'ятників, меморіальних дощок і пам'ятних знаків, створено музеї. Чимало їх в самому Івано-Франківську. На площі імені А. Міцкевича вперше на Прикарпатті демонстранти підняли 13 листопада 1905 року червоний прапор. Площа була місцем постійних політичних виступів робітників, зокрема маніфестації трудящих на підтримку першої російської революції 1905 року. Ця подія знайшла відображення у пам'ятному знаку, який встановлено на фасаді обласної дитячої бібліотеки.

Будинок по вулиці Карла Маркса, 18 в обласному центрі, як пам'ятку історії, добре знають і жителі міста, і його гості. Тут у 1959 р. на честь 40-річчя заснування КПЗУ поряд з пам'ятною дошкою Т. Г. Шевченку, яка встановлена у 1914 р. з нагоди святкування 100-річчя з дня на-

ДО 50-РІЧЧЯ ВОЗЗ'ЄДНАННЯ ЗАХІДНОЇ УКРАЇНИ З РАДЯНСЬКОЮ УКРАЇНОЮ

родження Кобзаря, було урочисто відкрито пам'ятний знак. На мармуровій плиті викарбувані слова: «В цьому будинку в лютому 1919 року відбулася перша конференція Комуністичної партії Східної Галичини, яка поклала початок існуванню КПЗУ». Цей важливий події в історії

КПЗУ на чолі з секретарем К. М. Савричем. В Івано-Франківську (вул. Шевченка, 44) зберігся колишній будинок гімназії, де з 1905 р. навчався К. М. Саврич. У 1987 році на ньому встановлено на честь комуніста художньо-меморіальну дошку.

На території Залізничної

програмою класової боротьби за соціальне і національне визволення,

Трудящі Прикарпаття добре знають і шанують також Івана Миколайовича Сірка. На будинку № 117 «а» по вул. Пушкіна в Івано-Франківську, де останні роки життя він проживав, встановлено дошку з

У 1967 році в Івано-Франківську на початку вулиці імені Степана Мельничука встановлено пам'ятник на його честь (нині він перенесений на вул. Галицьку). За пам'ятник «Нескорений», який встановлено в обласному центрі у 1968 р., автору, скульптору Петру Кулику присвоє-

ЖИВА ПАМ'ЯТЬ ПРО ГЕРОІВ

революційного руху трудящих західноукраїнських земель сприяв Великий Жовтень, зростання політичної свідомості робітничого класу і трудового селянства в результаті поширення в маси марксистсько-ленінського вчення і досвіду більшовиків Росії та України.

Значну допомогу в розвитку комуністичного руху в Галичині надавали РКП(б) і КП(б)У. Основне організаційне ядро по скликанню конференції склали комуністи-галичани, зокрема, уродженець села Кінашів Галицького району Засиль Петрович Сірко та уродженець села Кукільниці цього ж району Карло Максимович Саврич (Максимович), які прибули на початку 1919 р. у Станіславі з Країни Рад.

У ході підготовки першої конференції КПЗУ, що мала значення з'їзду, Карло Саврич веде активну комуністичну діяльність, зокрема, серед трудового селянства. В найближчому до Станіслава селі Опришівцях К. Саврич створює першу на Прикарпатті сільську комуністичну групу.

На першій конференції галицьких комуністів у Станіславі було обрано ЦК

площі у 70-х роках після тривалих пошуків ветерани революційного руху знайшли будинок № 11, в якому 23 жовтня 1921 року було засновано КСМЗУ, про що свідчить тепер меморіальний знак.

У 1919 р. при ЦК КПСГ з метою об'єднання розрізнених молодіжних демократичних організацій та спрямування їх діяльності було створено відділ роботи серед молоді і тимчасовий ЦК Комуністичної спілки молоді на чолі з секретарем Іваном Вантухом, який підготував скликання крайової комсомольської конференції. Вона відбулася нелегально у Станіславі 23 жовтня 1921 р. У її роботі взяли участь делегати комуністичних молодіжних організацій Львова, Станіслава, Дрогобича, Рогатина, Перемишля, Радехова. На цій конференції, яка відіграла роль організаційного з'їзду, було прийнято Статут КСМЗУ (з 1923 р. — КСМЗУ) і резолюцію, яка вказувала на основні завдання комсомолу в підпільній революційній боротьбі та мобілізацію всієї трудячої молоді за возз'єднання з Радянською Україною. КСМЗУ стала політичною організацією, з чіткою

барельєфом І. М. Сірка, на якій викарбувано: «В цьому будинку в квартирі № 17 жив з 16. 03. 1973 р. по 3. 02. 1976 р. Сірко Іван Миколайович — член КПРС з 1919 року, учасник громадянської війни, який боровся за встановлення Радянської влади на західноукраїнських землях, колишній голова Підгаєцького повітового комітету Галревкому, колишній перший секретар Молдавського обкому КП(б)У. Тут він написав свої спогади про революційну і партійну діяльність, які опубліковані у видавництві «Карпати» під назвою «Ті незабутні роки».

У січні 1924 р. І. М. Сірко проводжав у Москву в останню путь В. І. Леніна. В спогадах «Через усі літа» він, делегат II Всеукраїнського з'їзду Рад, написав: «Я був серед тисяч робітників, селян, солдат, які зустрічали на вокзалі траурний поїзд, а потім разом з іншими делегатами з'їзду ніс почесну варту біля труни з тілом В. І. Леніна. І згадалися у ті хвилини тяжкого горя наші зелені Карпати, галицькі міста і села, які чекали визволення з-під панського гніту...».

но премію газети «Правда України»...

Сотні юнаків з Прикарпаття влилися до лав Червоної Армії і захищали молоді Україну Рад. Саме на фронтах громадянської війни гартувалася мужність і воля багатьох молодих революціонерів — майбутніх учасників активної боротьби на західноукраїнських землях. У рядах Першої кінної армії під командуванням С. Будьонного пройшов перше бойове хрещення уродженець села Пукова Рогатинського району Петро Шеремета. Трохи раніше, у 1919 р., молодий комуніст з села П'ядики Коломийського району Степан Мельничук гай його односельчанин Андрій Баб'як (письменник Мирослав Ірчан) привели до Червоної Армії полк галицьких стрільців. Так на шляхах громадянської війни зустрілися майбутні керівники «Червоної дванадцятки».

Іх було всього дванадцять галицьких червоних повстанців, які не могли миритися з тим, що західноукраїнські землі окуповані панською Польщею. Вони перейшли кордон під Кудринцями і ступили на поневолену землю.

Спочатку партизани при

підтримці селян розправлялися з поміщиками сіл Заліщицького повіту, але незабаром польські окупаційні власті направили проти них карні загоны. В нерівному бою поранені керівники загону Степан Мельничук і Петро Шеремета були схоплені жандармами і ув'язнені в Чортківську політичну тюрму, де в листопаді 1922 р. за вироком військово-польового суду їх розстріляли. На страту вони йшли, співаючи «Інтернаціонал».

Польські буржуазні газети під час слідства і суду прагнули переконати трудящих, що партизани — звичайні розбійники, а одна із буржуазних газет помістила фото молодої людини в кайданах. Це був Степан Мельничук.

Орган ЦК КПСГ газета «Наша правда» писала 2 грудня 1922 року з приводу страти героїв: «...Ми всі, робітники і селяни, клонимо голови перед ними і гордимось ними, і впевнені ми, що недалекий той час, коли Вашим незамітним могилам поклоняться мільйони, та червоними прапорами вкриють сирі чортківську землю».

Це були пророчі слова. Трудящі західноукраїнських земель свята шанують пам'ятник керівникам партизанського загону, який увійшов в історію під назвою «Червона дванадцятка». Восени 1967 року вперше на могилу приїхали учні Пуківської середньої школи Рогатинського району — земляки Петра Шеремети. На багатолюдному мітингу виступила сестра героя.

Б. ГАВРИЛІВ.
Завідувач народним музеєм освіти Прикарпаття.

(Далі буде).

РЕПЛІКА

Хто відповідь за дерева?

Екологічні проблеми останнім часом дуже загострилися. І не дивно, адже повсюдно виявляють свої права хімічні та інші небезпечні підприємства, горить бензин, нафта тощо. Як наслідок, хвороби, потворності у дітей, пониження працездатності і т. п. Але по-справжньому ми зрозуміли це тільки зараз. Тепер ми знаємо, що знищуючи природу, вкорочуємо віку собі. Проте, як виявилось, не кожен усвідомлює ці елементарні речі.

Кілька місяців тому на центральному подвір'ї нашого інституту було зрубано два розкішних і цілком здорових ясени. Пояснень з цього приводу ніхто нікому не давав. Тільки ходили по інституту чутки, що, мовляв, потрібна студентам широка площа. Для чого? А для того, щоб було де зібратись на урочисту лінійку чи тому подібне. Хоча, гадаємо, кілька квадратних метрів, що звільнились після вирубки істотного виграшу в площі не дали. Це можна було б зрозуміти і не знищуючи ці дерева. Але ініціатори цієї справи в такі прості підрахунки не вдавались. Як і не врахували, що в жаркий день тепер не відпочити в тіні кристалних гігантів. А загазоване повітря, що долинає з вулиці, вже як слід не очищать зелені легені інституту.

Днями біля корпусу нашого вузу по вул. Шевченка зрубано ще два дерева. Кому вони заважали?

Як ми знаємо, за таке екологічне вярварство в цивілізованих країнах віддають під суд. Там — це злочин. А як кваліфікувати цей вчинок у нас?

На території інституту і біля нього ще залишилось кільканадесят дерев. Судячи з попередніх подій, ми зрозуміли, що і вони під загрозою.

І ще. Скверик біля центрального входу в вуз з вул. Пушкіна обгородили. Але як слід не продумали проходи у паркані. Тепер, щоб зайти в інститут, треба йти зайвих сто метрів по засмерділій вихлопами вулиці. Одночасно із огорожею проклали бетонну доріжку через газон до спортзалу. Але тепер вона виявилась непотрібною. Бо через нововстановлений паркан поміялись маршрути студентів. Зараз майбутні педагоги протоптують стежку поруч...

Ми просимо роз'яснити: хто відповідає за всі ці екологічні безчинства? І які заходи збирається вжити адміністрація, щоб покарати винуватців?

М. ПОЧИНОК, Н. МЕЛЬНИК, М. ІВАСИШИН.
Студенти четвертого, п'ятого курсів фізико-математичного факультету. Всього 40 підписів.

МОЛОДІЖНЕ ДОЗВІЛЛЯ

Вам і не снилось

І от почалося нелегке життя першокурсників музично-педагогічного факультету. Все як у відомій арії «Фігаро тут, Фігаро там». Встигають майже все. Наприклад: за п'ять хвилин перерви пообідати, вивчити сольфеджіо і виробити масу проблем. Во-

ДЛЯ ВАС, СТУДЕНТИ

Запрошуємо на конкурс!

У цьому році клубу міжвузівської дружби Ровенського державного педагогічного інституту виповнюється 20 років. У рамках святкування ювілею з 12 по 15 жовтня буде проходити II міжвузівський фестиваль самодіяльної творчості «Я і гітара». Програма цього фестивалю

ни вже не бояться, заснувши на лекції, впасти з аудиторної лави, навчилися здалека пізнавати декана по ході. Іх легко розпізнати серед багатьох. По-перше, вони скрізь співають, по-друге, іх ясні очі свіяться творчою музичною наснагою і палким праг-

ненням вчитися, вчитися, вчитися...

А нещодавно в іх житті відбулася така подія! Із «зеленки» вони перетворилися на справжніх студентів, хоча і кажуть, що це трапляється тільки після першої сесії. Але вони пройшли справжнє бойове, чи то пак музичне, хрещення.

Почесну місію посвяти першокурсників у студентів взяли на себе три великі Магістри. Під склепінням величного залу інститутської ідальні урочисто лунали слова священної для кожного музедівця клятви «О рики-тики-тумба...». Кожен із щасливих обранців долі пережив хвилюючу мить споживання чарівного еліксиру для підтримки студентських сил — манної каші, а також, як наймолодшим у студентській сім'ї, їм були вручені цінні подарунки на добру згадку — пустушки. Урочистості завершили танці, танці, танці...

лісти, дуети, тріо, квартети, вокальні ансамблі, які виконують свої пісні під акомпанемент гітари. Репертуар кожного виконавця (чи колективу) повинен складатися не менше, ніж з трьох пісень різних жанрів. Переможців конкурсу чекають цінні призи.

Запрошення на конкурс надійшло. Комітет комсомолу інституту чекає ваших заявок, дорогі стефанівці!

На знімках — фрагменти святкового вечора на музично-педагогічному факультеті, студенти якого щиро дякують за допомогу студентському клубу.

Магістр II Пречіп'янда
(Наш спец. кор.)

ОГОЛОШЕННЯ

Якщо ви бажаєте завжди бути в гарній фізичній формі, мати гнучке та струнке тіло, відчувати багатство та пластику людських рухів і найголовніше — брати участь у захоплюючих виставах:

Вас запрошує театр пантоміми «Грань».

Репетиції проводяться кожного понеділка, середі та п'ятниці, о 19 год. в приміщенні актового залу. Запрошуються всі бажаючі!